

[Hagen Hagensen.]

hed, siges at være et meget sobert arbejde, der har skabt klarhed på mange punkter, og den giver et godt grundlag for overvejelser på andre punkter og vil i øvrigt give skifteretter, advokater og andre, der skal arbejde med reglerne, megen og god vejledning. Dog er der et enkelt, men såre betydningsfuldt punkt, som betænkningen behændigt og elegant kommer uden om at tage stilling til. Det er det af det ærede medlem hr. Ib Thyregod allerede nævnte spørgsmål om de skattemæssige følger i tilfælde af skifte mellem ægtefolk.

Frømragede jurister, skifterets- og skattekyndige har drøftet disse ting, uden at det er lykkedes at få klaret dem op. Det er et såre vanskeligt felt, men det er ikke tilfredsstillende, som det gøres i betænkningen, at henvise spørgsmålet om disse skattemæssige følger af en separation eller skilsmisse til en samlet behandling med reglerne om længstlevende ægtefælles skattepligt. Spørgsmålet bør søges løst i forbindelse med dette lovforslags behandling og regler herom indarbejdes i lovforslaget forinden dets endelige vedtagelse.

Hovedindtrykket af de foreslåede ændringer i skifteloven er, at de vil bringe mulighed for en mere tidssvarende løsning af en lang række skifter, ikke mindst de mindste, hvor behovet for enkle løsninger er størst. I øvrigt hjælper, så vidt jeg kan se, lovforslaget de svagest stillede ved deling af boer mellem ægtefolk; det vil som oftest være hustruen og dermed børnene. Det finder jeg er helt i tidens ånd.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige villig medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Else-Merete Ross: Må jeg indledningsvis have lov til at spørge, om det ikke havde været rimeligt i begyndelsen af lovforslagets § 1 ikke blot at henvise til, at lovforslaget betyder en ændring af kapitel 6 i loven af 1874, men også til den ændring, som kapitel 6 undergik både sprogligt og indholdsmæssigt den 18. marts 1925, for det er dog formuleringen af 1925, man skal sammenligne det foreliggende lovforslag med.

For en lægmand er det en stor fordel, når et lovforslag bygger på en kommissionsbetænkning, der som i det foreliggende til-

fælde gør rede for det ønskelige i de enkelte paragraffers ændring og giver motivering derfor.

Betænkningens kapitel I giver en interessant historisk redegørelse for den gifte kvindes retlige stilling og de bestræbelser, der på forskellige lovgivningsområder er gjort for at give hende ligeberettigelse og ligestilling med manden. De nye bestemmelser i det foreliggende lovforslag tilgodeser på flere områder den af ægtefællerne, der økonomisk står dårligst ved skiftet. Da det i de fleste tilfælde er hustruen, synes jeg man må sige, at dette lovforslag føjer sig godt ind i rækken af love, der giver den gifte kvinde en bedre stilling.

Kun § 69 a kan i visse tilfælde forringe hustruens stilling i forhold til nugældende lov. Har ægteskabet været i kort tid, og vil en lighed af boet være åbenbart urimelig, kan på begæring fra en af ægtefællerne efter skifterettens skøn skævdeling finde sted. Selv om denne paragraf nok i de fleste tilfælde vil gå ud over hustruen, finder jeg den ganske rimelig. Der kan ikke være megen mening i, at et kortvarigt, falleret ægteskab skal kunne resultere i økonomisk gevinst. Selv om det kan være ønskeligt at have så ensartet lovgivning som muligt i de nordiske lande, finder jeg det rigtigt ikke at følge den svenske komité's forslag om, at der bør ansættes en bestemt tidsbegrænsning på f. eks. 5 år for at kunne foretage skævdeling, men at man nøjes med at lægge vægt på ægteskabets kortvarighed.

I en kronik i Politiken d. 5. marts 1962 siger professor Ernst Andersen, at princippet i skiftelovens § 65 er egnet til at skabe uendelige vanskeligheder ved boopgørelsen, fordi det placerer manden i en alt for stærk position under skiftet. Der står nemlig, at den ægtefælle, der har indbragt en genstand i boet, har forret til at få den udlagt som en del af bosloddet. I ægteskaber, hvor hustruen ikke har egen indtægt, har manden således forret til at få de genstande udlagt, der er købt for de penge, han har tjent. Det samme vil være tilfældet i ægteskaber, hvor konen kun har en lille indtægt.

Det nye i lovforslaget er, at der i højere grad tages hensyn til ægtefællernes behov ved fordelingen af fællesboets ejendele. Ganske vist foreslås hovedreglen ikke ændret. De aktiver, en ægtefælle har ind-